

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на **П. Ц. Ц.**, ЕГН: *********, с адрес: *********, срещу ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ Серия К № 6474940, издаден от СДВР, с който на жалбоподателя, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е наложена "Глоба" в размер на сумата от 100. 00 лв. /сто/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Според жалбоподателя обжалваният електронен фиш (ЕФ) е издаден при нарушение на процедурата по издаването му, както и при нарушение на материалния закон, поради което се иска същият да бъде отменен. В подкрепа на твърдението за незаконосъобразност се сочи, че ЕФ не съдържа необходимите реквизити относно териториалната структура на МВР, където е издаден, място, дата и точен час на извършване на нарушението, регистрационен номер на моторното превозно средство, собственик на когото е регистрирано, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размер на глобата, срок, сметка и начините за доброволно заплащане. Твърди се също, че в ЕФ липсва посочване на датата, на която същият е връчен на жалбоподателя, както и че съдържанието на Еф е неясно. Като нарушение се изтъква липсата на отбелязване в ЕФ на разпоредбата на чл. 189, ал. 6 от ЗДвП относно възможността за подаване на възражение, както и липсата на указания относно възможността за обжалване по съдебен ред. При връчването на фиша, на жалбоподателя не бил връчен снимков материал, доказващ извършването на твърдяното нарушение. Според жалбоподателя ЕФ се отклонява от изискванията на закона и по това, че не съдържа информация относно автоматизираното техническо средство, с което е констатирано нарушението, като наказващият орган е посочил единствено моделът АТСС (ARH CAM S1), но не е изрично посочен видът на камерата – дали става въпрос за стационарна камера или мобилна такава. Соци се, че при използване на мобилно техническо устройство за установяване на нарушението, контролният орган присъства на мястото на извършването му, поради което е задължен да състави акт за установяване на административно нарушение (АУАН), а впоследствие въз основа на него и наказателно постановление (НП). Ето защо се претендира, че в случая незаконосъобразно е издаден ЕФ вместо АУАН и НП. Освен горното се поддържа, че в случая липсват доказателства, въз основа на които да се приеме, че техническото средство е било годно и преминало съответните за това проверки, във връзка с което се сочи също, че липсва схема относно разположението в конкретния ден на използваното от контролния орган техническо средство – дали е било поставено на пътното платно или в служебния автомобил. По изложените съображения се иска отмяна на атакувания ЕФ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна СДВР, редовно призована, не изпраща представител, но депозира писмени бележки, в които е изразено становище за неоснователност на жалбата и е направено искане същата да бъде оставена без уважение. Изложени са подробни съображения, поради които

въззиваемата страна счита доводите на жалбоподателя за неоснователни и е направено искане за присъждане на разноски.

Софийски районен съд, като разгледа постъпилата жалба, изложените в нея доводи и като се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Към септември месец 2021 г. жалбоподателят **П. Ц. Ц.**, ЕГН: *****, притежавал лек автомобил, *****.

На 18.10.2022г., в 15:50 ч. автомобилът на жалбоподателя се движел в гр. София, по бул. „Черни връх” с посока на движение от бул. „Джеймс Баучер” към бл. „Свети Наум”, като срещу номер 33Е бил заснет с преносима автоматизирана техническа система - „ARH CAM S1” № 11743f0. Системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила, като била измерена скорост на движение 68 км./ч., която след приспадане на от 3 % възможна грешка била изчислена на 65 км./ч. Ограничението за скоростта на МПС на това място било 50 км/ч. – за населено място. За заснемането бил изготвен снимков материал, а след установяване на собственика на автомобила, от страна на СДВР е издаден ЕФ серия К № 6474940, с който на жалбоподателя, на основание [чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП](#) е наложена "Глоба" в размер на сумата от 100. 00 лв. /сто/ лева за нарушение на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#) и който бил връчен на жалбоподателя на 08.12.2022 г. В 14-дневен срок от връчването на ЕФ, жалбоподателят не предоставил в СДВР писмена декларация с данни за това, че друго лице е управлявало автомобила и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

На 23.12.2022 г. е подадена жалба срещу издадения ЕФ от П. Ц. Ц., по повод на която е образувано НАХД № 886/2023 г. на СРС, НО, 132-ри състав, производството по което е приключило с решение от 16.03.2023 г. Срещу решението е подадена въззивна жалба от СДВР, по повод на което е образувано КНАХД № 7191/2023 г., което приключило с решение № 6747 от 08.11.2023 г., с което решението на районния съд е отменено, а делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, след което е образувано настоящото НАХД № 15687/2023 г. на СРС, НО, 100-тен състав.

Към 18.10.2022 г. **П. Ц. Ц.**, ЕГН: *****, е санкциониран по административен ред с ЕФ серия К № 5337872 от 12.10.2021 г., връчен на 30.11.2021 г. и влязъл в законна сила, който ЕФ е за нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, за което на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена глоба на Ц. в размер на сумата от 50.00 лева.

Описаната фактическа обстановка е изводима при анализа и съпоставката на следните събрани по делото писмени доказателства:

ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ Серия К № 6474940; снимков материал; справка относно собственост на автомобил с рег. № СО2684СН; заповед № 8121з-931 от 30.08.2016 г.; протокол от проверка № 13-СГ-ИСИС от 29.03.2022 г. ; удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.512 6; протокол от 18.10.2022 г. за използване на автоматизирано техническо средство вид СПУКС № 11743F0 ведно със снимка на автоматизираното техническо

средство и мястото, на което е било разположено (приложена след ЕФ към корицата на делото); списък с намерени фишове; ежедневна форма на отчет на автопатрул от 18.10.2022 г. от 14.00 часа до 22.00 часа ; копие от проект на организация на движението по бул. „Черни връх“, при номер 33Е, с посока на движение от бул. „Джеймс Баучер“ към бул. „Свети Наум“.

Гореописаната фактическа обстановка съдът изведе въз основа на събраните по делото писмени доказателства, които кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват обективната фактическа обстановка. Приобщените доказателствени източници съдържат непротиворечива информация, въз основа на която се формира извода за гореописаните факти, с оглед на което и при липсата на спор относно тяхната достоверност, в случая не се налага извършването на обстоен анализ на доказателствата по делото съобразно чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК, която норма се прилага в настоящото производство съгласно чл. 84 ЗАНН.

При установената въз основа на доказателствата фактическа обстановка, съдът приема, че от правна страна се установява следното:

Жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство е *процесуално допустима*, тъй като е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, подадена е от легитимирано лице и в законоустановения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата е *неоснователна*, поради което атакуваният с нея *електронен фиш следва да бъде потвърден*.

При издаването на електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на последния и нарушаващи правото на защита на жалбоподателя.

Легалната дефиниция на понятието *"електронен фиш"* се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП, съгласно която електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП електронният фиш следва да съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Към датата на изготвяне на снимковия материал е известен автомобилът и нарушителят - собственикът на автомобила.

Конкретният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а

именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ☐ заплащане. В случая, разпоредбата на [чл. 54 ЗАНН](#), уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Въпреки, че нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Установява се, че словесното описание на нарушението, описано в електронния фиш съответства на дадената от наказващия орган правна квалификация. Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че в случая е налице основание за издаване на НП, а ЕФ е издаден своевременно. Съдът служебно извърши проверка и приема, че не е изтекла предвидената в закона давност, погасяваща възможността за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя, като случаят не попада в нито една от визираните в чл. 34 от ЗАНН хипотези. По делото са събрани доказателства, въз основа на които се установява, че конкретното техническо средство е преминало съответната техническа проверка и към датата на заснемане на конкретното нарушение същото е било в изправност и годно да служи за заснемане на скоростта на движение на МПС. Налице е снимков материал относно мястото на извършване на нарушението, тъй като видно от доказателствата по делото е, че е налице снимков материал на конкретното нарушение и на мястото, на което е било разположено заснемащото техническо устройство.

От събраните доказателства става ясно, че в случая се касае до мобилно техническо средство, като има пълна информация относно ползването на техническото средство на 18.10.2022 г. за извършване на видеоконтрол на скоростта на МПС, преминаващи в гр. София, по бул. „Черни връх” до номер 33Е, с посока на движение от бул. „Джеймс Баучер” към бул. „Свети Наум”.

В случая превишението на скоростта е заснето с техническо средство, което записва и номера на автомобила, в съответствие с разпоредбата на [чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП](#), съгласно която при изпълнение на функциите си определените от министъра на вътрешните работи служби, имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, т. е. законово регламентирано е правото на ползване от страна на контролните органи на съответните технически средства при установяването на деяния от вида на процесното. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с *автоматизирано техническо*

средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Съгласно дефиницията, дадена в §6, т. 65 от ДР ЗДвП, понятието автоматизирано техническо средство обхваща, както стационарните, така и мобилните автоматизирани технически средства, т. е. случаите, при които се използва мобилно техническо средство, временно разположено на участък от пътя, установяващо нарушението в присъствие на контролен орган, който поставя началото и края на работния процес, също попадат в обхвата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. Ето защо не се споделя доводът на жалбоподателя за това, че в случаи като настоящия не следва да се издава ЕФ, а АУАН и съответно НП, тъй като това твърдение не държи сметка за актуалната редакция на закона.

По делото е налично съпроводително писмо от страна на ответника, с което е изпратена преписката в съда и в което са посочени участъка от пътя с описание на мястото, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговият вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че мястото, на което е управляван автомобилът, при констатираното нарушение, се намира на територията на населеното място, с оглед на което и при липсата на изрично въведено с пътен знак отклонение от законовото правило, максимално допустимата скорост на движение е 50 км/ч. Установява се, че автомобилът, който е собственост на жалбоподателя е управляван със скорост от 65 км/ч, което надвишава с 15 км/ч максимално допустимата по закон скорост.

В случая се установява, че процесното МПС лек автомобил марка „****“, модел „*****“, с рег. № ***** е собственост на П. Ц. Ц..

С оглед изложеното, съдът приема, че в конкретния случай от доказателствата по делото се установява, че на 18.10.2022 г. жалбоподателят Ц. е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като при избиране скоростта на движение на пътното превозно средство не е съобразил установената в този законов текст забрана да превишава 50 km/h, тъй като се е намирал на територията на населеното място и е липсвала друга сигнализация по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, т. е. превишението на максимално допустимата скорост е с 15 км/ч.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП *„Водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишение от 11 до 20 км/ч – с глоба 50 лева, а съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП „Когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца.“.*

От доказателствата по делото се установява, че към 18.10.2022 г. Ц. е санкциониран по административен ред с ЕФ серия К № 5337872 от 12.10.2021 г., връчен на 30.11.2021 г. и влязъл в законна сила, който ЕФ е за нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, за което на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена глоба на Ц. в размер на сумата от 50.00 лева. Съгласно §6, т. 33 от ДР на ЗДвП „Повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. При установените по делото факти, следва да се приеме, че конкретното нарушение се явява извършено при условията на повторност, тъй като към 18.10.2022 г. П. Ц. Ц. е санкциониран с ЕФ серия К № 5337872 от 12.10.2021 г., връчен на 30.11.2021 г. и влязъл в законна сила, който ЕФ е за нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, за което на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена глоба на Ц. в размер на сумата от 50.00 лева. При положение, че този ЕФ е връчен на Ц. на 30.11.2021 г., то е несъмнено, че ЕФ е влязъл в законна сила след 30.11.2021 г. и преди 18.10.2022 г. Това означава, че нарушението от 18.10.2022 г. се явява извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 5337872, респ. това нарушение е извършено при условията на повторност, тъй като се касае и за същото по вид нарушение, а именно на чл. 21 от ЗДвП.

При тези факти приложима е нормата на чл. 182, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, следователно санкцията е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, т. е. именно глоба в размер на сумата от 100 /сто/ лева, каквато е наложена от наказващия орган в конкретния случай. Ето защо наложеното административно наказание е определено законосъобразно и е определено съобразно правилата на [чл. 27, ал. 1](#) и [ал. 5 от ЗАНН](#).

Абсолютната погасителна давност за административното нарушение е не е изтекла към датата на откритото съдебно заседание 08.02.2024 г., тъй като нарушението е извършено на 18.10.2022 г.

По изложените мотиви жалбата, по повод на която е образувано производството по делото е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора право на разноски има единствено въззиваемата страна, в полза на която следва да се присъди сумата от 80.00 лева (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за участие в производството по НАХД № 15687/2023 г. на СРС, НО, 100-тен състав, изразяващо се в изготвяне на писмени бележки по делото. Ето защо жалбоподателят следва на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, вр. чл. 144 от АПК, вр. чл. 78 ал. 3 от ГПК да бъде осъден да заплати в полза на СДВР направените в хода на настоящото съдебно производство разноски. На същото основание жалбоподателят дължи разноски за юрисконсултско възнаграждение на въззиваемата страна в минимален размер, а именно сумата от 80.00 /осемдесет/ лева във връзка с производството по НАХД № 886/2023 г. на СРС, НО, 132-ри състав, както и сумата от 80.00 /осемдесет/ лева,

представляваща направени от въззиваемата страна разноси във връзка с развитото се касационно производство. В обобщение, дължимата от жалбоподателя сума за разноси на въззиваемата страна по делото възлиза в размер от 240.00 /двеста и четиридесет/ лева.

По тези мотиви и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът